

XXI TAVALINE PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine Js 66:18-21)

Lugemine prohvet Jesaja raamatust:

Nii ütleb Issand: “Mina tunnen nende tegusid ja mõtteid, ometi tulen ma koguma kõiki rahvaid ja rahvusi. Ning nad tulevad ja näevad minu auhiilgust. Ja ma teen neile ühe tunnustähe: ma saadan nende hulgast – pääsenute hulgast – saadikuid rahvaste juurde Tarsisesse ja Puudi, Luudi ja Meesekisse, Rossi ja Tuubalisse, Jaavanisse ning kaugetele saartele, kus pole minust kuulnud ega nähtud minu auhiilgust. Ja nad kuulutavad rahvaste keskel minu auhiilgusest, ning toovad kõik teie vennad kõigi rahvaste keskelt nagu ohvrianni Issanda ette – hobuste ja vankritega, kandetoolide, hobueeslite ja kärmete kaamelitega. Nad tulevad mu pühale mäele Jeruusalemma,” ütleb Issand, “nagu Iisraeli lapsed toovad roahvri puhastes astjates Issanda kotta. Ja nendegi hulgast ma võtan preestreid ja leviite.”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 117:1-2 R:Mk 16,5)

R: Minge kogu maailma ja kuulutage evangeeliumi.

Kiitke Issandat, kõik rahvad,
ülistage teda, kõik rahvahõimud.

R:

Sest vägev on tema halastus meie üle
ja tema ustavus püsib igavesti.

R:

(Teine lugemine He 12:5-7.11-13)

Lugemine kirjast heebrealastele:

Te olete unustanud manitsuse, mis teile nagu lastele ütleb: “Mu poeg, ära pane halvaks Issanda karistust ja ära pöördi kõrvale, kui ta sind noomib. Sest keda Issand armastab, seda ta karistab ja lööb vitstega iga poega, kelle ta vastu võtab. Taluge karistust kasvatuseks; Jumal kohtleb teid kui poegi, sest mis poeg see on, keda isa ei kasvata. Ükski kasvatamine, kui see kestab, ei tee rõõmsaks, vaid kurvaks, aga pärast kannab see õigluse ja rahu vilja neile, kes seeläbi on õpetust saanud.

Sellepärast, ajage sirgu rammestunud käed ja nõrgaks läinud põlved, tehke sirgeks oma teed, et lonkaja ei väänaks oma jalga, vaid saaks terveks.”

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Ef 1:17-18)

Halleluuja. Jumal, meie Issanda Jeesuse Kristuse Isa, valgustagu teie südame silmi, et te mõistaksite, millises lootuses teid on kutsutud. Halleluuja.

(Evangeelium Lk 13:22-30)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Teel Jeruusalemma rändas Jeesus linnast linna ja külast külasse ning õpetas. Ja keegi küsis tema käest: “Issand, kas neid, kes pääsevad, saab olema vähe?” Aga tema vastas: “Püüdke kõigest väest, et teie läheksite sisse kitsast uksest, sest paljud – ütlen ma teile – üritavad, aga ei suuda.

Sest sellest ajast peale, mil kojaisand on üles tõusnud ja ukse riivi pannud, jääte teie õue seisma, koputama ja ütleva: “Issand, ava meile” Aga tema vastab teile: “Mina ei tunne teid, kust te olete tulnud.” Siis te ütlete: “Me oleme ju sinuga koos söönud ja joonud, meie tänavail oled sa õpetanud!” Aga tema vastab: “Ma ei tunne teid, kust te olete tulnud! Jääge minust eemale, kõik teie ülekohtutegijad.”

Ja seal saab olema ulumine ja hammaste kiristamine, kui te näete Aabrahami, Iisakit, Jaakobit ja kõiki prohveteid Jumala riigis, aga endid olevat välja tõugatud. Ja inimesi tuleb idast ja läänest, põhjast ja lõunast, ning istub lauda Jumala riigis. Ja vaata, on viimaseid, kes saavad esimesteks ja esimesi, kes saavad viimasteks.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad: “Minge kõike maailma, kuulutage evangeeliumi kogu loodule!” (Mk 16:15) Niisuguse käsu andis Jeesus oma jüngritele ja nende kaudu kõigile kristlastele. Kuid see, kes hakkab kuulutama, võib peagi märgata, et tema kuulutus jätab inimesed külmaks. Kas on siis viga kuulajates, et nemad ei taha tulla Jeesuse juurde, või on küsimus kuulutajas, et tema kuulutus on kuidagi vildak, nii et see võib mõjuda justkui kaitsepookimisena, mis muudab kuulaja kõige kristliku suhtes immuunseks.

Võib muidugi juhtuda ka vastupidi: et kuulutaja esineb täissaalidele ja ajakirjanikud poevad nahast

välja, et temalt intervjuud saada, aga kui ta pärast surma astub Jumala kohtu ette, ütleb Jeesus talle: mina ei tunne sind – see, keda sina kuulutasid, ei olnud küll mina...

Loodame siiski, et inimesi tuleb Jeesuse juurde nii idast kui läänest, nii põhjast kui lõunast... Ja kui me ise peaksimegi jääma esimestest viimasteks – see tähendab, ikka päris, päris viimasteks –, siis tähendaks see vähemalt, et keegi teine on esimeste hulgas ja saab taevasse... ning selle üle võime meiegi rõõmu tunda.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, Jeesus on öelnud: “Paluge, ja teile antakse, otsige, ja te leiate, koputage, ja teile avatakse” (Mt 7:7) – kuid mida see ikkagi tähendab? Inimesele, kes puutub kristlusega kokku vaid põgusalt, võib jääda mulje, et nende sõnadega tutvustatakse mingit erakorralist Jumala seadust, mis toimib igal juhul; talle võib näida, et see on tehtud justkui otse tellija materjalist – paluja, otsija või koputaja soovide kohaselt. Kuid tegelikult võib Jeesuse üleskutse viidata üldisele loodusseadusele, mille alusel me peame kõigepealt endalt küsima: keda me palume, mida me otsime ja missugustele ustele koputame?

Näiteks loeme meediast sageli ekstreemsporlaste või ekstreem-influentserite kohta, kuidas jälle on keegi neist hukkunud või end raskelt vigastanud. Kahjuks pole see sugugi üllatav, sest paljud neist olid juba mõnda aega oma saatusega mänginud, koputanud teispoolsuse uksele, et siis nurga taha peitu joosta ja itsitada, kui üks asjatult avatakse. Võibolla nad on isegi palvetanud, et õnnetusi ei juhtuks, kuid samas võtnud oma tegudes ikkagi ette mõttetuid riske. Saatuse aga ei pruugi enda narrimist alati unustada, ning oskab äkitselt avada ka neid uksi, kuhu hetkel ei koputatudki.

Elus tuleb ette palju sarnaseid olukordi, kus igaüks peab endale hiljem tunnistama, et oma sisimas on ta olnud ise oma õnnetuse sepp, kui ta on lootnud ainult hea õnne peale, käsitletud enda patte eranditena, teinud endale aina mööndusi ja hinnaalandusi. Me ei saa loota ainuüksi Jumala armu ja halastuse peale, unustades tema lausa ähvardava ettekuulutuse: “Ja seal saab olema ulgumine ja hammaste kiristamine, kui te näete Aabrahami, Iisakit, Jaakobit ja kõiki prohveteid, – aga samuti Kristuse apostleid ja pühakuid Jumala riigis – aga endid olevat välja tõugatud.”

Armsad õed ja vennad, teisel ütleb Jeesus: “Püüdke kõigest väest, et teie läheksite sisse kitsast uksest, sest paljud üritavad, aga ei suuda.” (Lk 13:24) Tõesti, palju on neid, kes üritavad, aga ei suuda – kuid seda enam läheb siis halvasti neil, kes üldse ei üritagi... Probleemi lahendamine algab äratundmisest, et probleem on olemas, sest meie sisemaailm on nagu arvutiprogrammi menüü, kus näpuvajutuse peale avanevad üha uued alajaotused. Mida paremini me oma sisemaailma tunneme,

seda suurem on tõenäosus, et miski olemuslik ei jää tähele panemata. Nagu veidralt käituva inimese kohta piltlikult öeldakse, et tema peas “kruvid logisevad”, nii peame meiegi hoolitsema selle eest, et kõige kindlamalt oleks kinnitatud see kruvi, mis kõiki teisi kinni hoiab – see tähendab, mille logisema hakkamisest vallandub purustav ahelreaktsioon.

On tähtis endale aru anda, kuhu me läheme, kui kiiresti ja missuguste vahendite abil. Kuid selle kõrval peame endale ka teadvustama, miks me üldse kuhugi läheme ja mida meil on öelda oma Loojale, kui ta peaks meilt nõudma vastust just sellele küsimusele? Aamen.